

Arrest

nr. 252 145 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 juli 2018 en hebben zich vluchteling verklaard op 6 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 15 april 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 29 mei 2019.

1.3. Op 11 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

In zake: M.I.:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op 20 november 1997 in Homs. U bezit de Syrische nationaliteit en bent soennitisch moslim van religie. Uw ouders I.(...) K.(...) (o.v.: X – CGVS: X) en A.(...) C.(...) (o.v.: X – CGVS: X) verblijven in België en kregen de subsidiaire bescherming. Uw minderjarige broer I.(...) J.(...) (o.v.: X) en uw minderjarige zus I.(...) Y.(...) (o.v.: X) verblijven bij uw ouders. Uw broer I.(...) A.(...) (o.v.: X – CGVS: X) diende op 5 juli 2019 in België een derde verzoek om internationale bescherming in en hierin werd nog geen besluit genomen.

In 2012 verliet uw familie Homs vanwege de oorlog. Jullie verbleven vervolgens in Libanon, Egypte, Libanon, Mauritanië en Algerije. Sinds de leeftijd van 14 jaar bent u verloofd met uw huidige echtgenote A.(...) K.(...) (o.v.: X – CGVS: X). Jullie trouwden in Algerije in 2016. Hierna verbleef u enige tijd in Marokko en daar beviel uw vrouw op 23 februari 2017 van uw dochter I.(...) M.(...) E.(...) (o.v.: X). Vervolgens reisden jullie naar Spanje waar op 15 december 2017 uw vingerafdrukken werden genomen. Op 1 juli 2018 kwamen jullie aan in België en op 6 juli 2018 dienden jullie een verzoek in om internationale bescherming. U vreest in Syrië te worden gerekruteerd in het leger en u vreest voor de veiligheid van uw gezin.

Ter ondersteuning van jullie verzoek leggen jullie de volgende documenten voor: uw paspoort, een uittreksel uit het bevolkingsregister van uw vrouw, een aanvraagbewijsje van uw identiteitskaart en twee geboorteaktes van uw dochter M.(...) E.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit en uw nationaliteit, uw landen en plaatsen van eerder verblijf, uw reisroute en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie verslag persoonlijk onderhoud I.(...) M.(...) [CGVS M] dd. 29/05/2019, p. 2), blijkt uit het geheel van de verklaringen die u en uw vrouw aflegden en de door jullie voorgelegde stukken evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over waar en onder welke omstandigheden u voor uw komst naar België verbleven heeft en dat u het voor het CGVS doelbewust onmogelijk maakt cruciale informatie over uw recente verblijfplaatsen te achterhalen. Dergelijke informatie is evenwel van belang daar het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat bij voorbaat bepaald wordt van welke landen de asielzoeker de nationaliteit heeft of waar hij eventueel reële en duurzame bescherming geniet. Het is immers dit land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het CGVS betwist niet dat u de Syrische nationaliteit bezit, noch dat u afkomstig bent van Homs en daar tot op een gegeven moment heeft gewoond. Het is echter uiteraard evident dat zeer veel Syriërs ook andere nationaliteiten bezitten en zich vestigden buiten Syrië, zeker sinds de huidige oorlog uitbrak. Indien doorheen het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming moet worden vastgesteld dat een verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en het daardoor voor de commissaris-generaal onmogelijk maakt vast te stellen ten aanzien van welke landen uw nood aan bescherming dient beoordeeld te worden, dient te worden besloten dat de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

Zelfs indien kan aangenomen worden dat u enkel de Syrische nationaliteit heeft, ontslaat dit u niet van de plicht alsnog duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan internationale bescherming indien een verzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming zou genieten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen en de omstandigheden van uw verblijf daar is dan ook van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de vluchtmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dan ook niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u doelbewust het CGVS in de onmogelijkheid stelt uw recente verblijfplaatsen en de aard van uw verblijven te beoordelen, en wel om de volgende redenen:

Om te beginnen dienen jullie documenten besproken te worden. Het enige document dat enige waarde heeft is uw origineel paspoort. Dit werd afgegeven op 20 februari 2013 in Syrië en hieruit blijkt dat u na dit paspoort te hebben gekregen naar Libanon ging, dat u daar een half jaar bleef, vervolgens een half jaar in Egypte verbleef, dan weer terugkeerde naar Libanon. Na zo'n klein jaar reisde u, in augustus 2014, naar Mauritanië. Dit is de laatste reis die het paspoort met een stempel kan aantonen. Vervolgens werd uw paspoort vernieuwd door de Syrische ambassade in Mauritanië in 2014 en door de Syrische ambassade in Algerije in 2016. De reizen die uit uw paspoort blijken, komen grosso modo overeen met wat u verklaarde over uw verblijfplaatsen vanaf 2013 (zie CGVS M, p. 10-11), met de cruciale uitzondering van Marokko waarvan niets in uw paspoort staat. Uit deze paspoorten kan men niet afleiden waar u was vóór februari 2013 en evenmin hoe u naar Algerije en Marokko reisde en onder welke omstandigheden u daar verbleef.

U heeft geen identiteitskaart en kan slechts een bewijsje van aanvraag van een identiteitskaart voorleggen (zie verslag persoonlijk onderhoud A.(...) K.(...) dd. 29/05/2019 [CGVS K], p. 5). Dit betreft een formuliertje dat met de hand is ingevuld en eenvoudig is na te maken. Het heeft bijgevolg zeer weinig bewijswaarde.

De situatie van uw vrouw wat haar identiteitsdocumenten is uitermate problematisch. Zij heeft geen identiteitskaart (zie CGVS K, p. 5) en jullie beweren dat haar paspoort verloren ging bij de illegale grensoversteek van Algerije naar Marokko. U zegt dat dat gebeurde toen jullie moesten weglopen van dieven en oplichters (zie CGVS M, p. 6). Zij zegt echter dat dit gebeurde toen jullie moesten weglopen van de politie (zie CGVS K, p. 6). Een merkbaar verschil.

Jullie huwelijksakte, een ander document waaruit jullie identiteiten en nationaliteiten zouden kunnen blijken, zou ook toen verloren zijn gegaan (zie CGVS K, p. 11 en zie CGVS M, p. 5).

Het enige document dat de identiteit en nationaliteit van uw vrouw zou kunnen aantonen is een uittreksel van de burgerlijke stand. Met dit document doen zich echter verscheidene problemen voor. Zo zou zij volgens dit document een man zijn. Bij het onderdeel 'naam en achternaam van de moeder' staat enkel de voornaam en geen achternaam. Bij haar geboortedatum staat '10/012/1998' in plaats van '10/12/1998'. Dit document wordt verondersteld een weergave te zijn van haar gegevens in het Syrische bevolkingsregister. Daaruit volgt dat het realistisch gezien onmogelijk is dat men haar geslacht fout zou

hebben op dit document. Daarnaast zijn de afwezigheid van de achternaam van haar moeder en de drie cijfers voor de geboortemaand dermate flagrante vormelijke fouten dat men niet anders kan dan concluderen dat dit document niet is afgegeven door een Syrische overheidsdienst op basis van het Syrische bevolkingsregister. Het gaat dus duidelijk om een vervalst document en het heeft dan ook geen enkele bewijswaarde, wel integendeel. Het trekt de beweerdte identiteit en nationaliteit van uw vrouw sterk in twijfel. Uw vrouw werd met deze bevinding geconfronteerd maar hield vol dat het een authentiek document is dat haar vader van de overheid bekam (zie CGVS K, p. 6). Dit vervalste document is uitermate schadelijk voor jullie geloofwaardigheid.

Omdat jullie geen geloofwaardige documenten hebben ter ondersteuning van de identiteit van uw vrouw werd haar gevraagd tegen 5 juni 2019 kopies op te sturen van de Syrische identiteitskaarten van haar zussen en haar moeder in Marokko met wie zij contact onderhoudt (zie CGVS K, p. 10-11). Jullie hebben echter geen documenten opgestuurd, hetgeen significant is.

Verder leggen jullie twee Marokkaanse geboorteaktes neer van uw dochter M.(...) E.(...) die in Marokko zou zijn geboren. Het ene stelt dat uw dochter de Marokkaanse nationaliteit heeft. Het andere stelt dat uw dochter de Syrische nationaliteit heeft. Jullie werden met deze vaststelling geconfronteerd. Uw vrouw ontkende initieel dat er zou staan dat de nationaliteit van M.(...) E.(...) Marokkaans is en stelde dat er zou staan 'Syrische geboren in Marokko' (zie CGVS K, p. 5). Dat staat er echter niet. Zij hield vol dat beide aktes authentiek zijn (zie CGVS K, p. 6). Ook u, geconfronteerd met de twee aktes met verschillende nationaliteiten, houdt vol dat beide aktes authentiek zijn (zie CGVS M, p. 6-7).

Op basis van jullie documenten kan het volgende worden gezegd: van u kan men aannemen dat u de Syrische nationaliteit bezit en dat u naar Libanon, Egypte en Mauritanië reisde min of meer op de momenten die u beweerdte. In 2016 bevond u zich in Algerije en het is aannemelijk dat u naar Spanje reisde via Marokko. Hoe u naar Algerije en Marokko reisde, met welke documenten u die reizen maakte en in welke omstandigheden en met wat voor verblijf u daar was, is niet aangetoond. Dit laat ruimte voor een eventuele tweede nationaliteit. Wat uw vrouw betreft: haar identiteit en nationaliteit zijn niet met documenten gestaafd. Het document dat dat zou moeten doen - het uittreksel van de burgerlijke stand - is duidelijk vervalst en roept zelfs eerder twijfels op over haar identiteit en nationaliteit. Ook haar reisweg is niet met documenten aangetoond. Het is slechts aannemelijk dat zij naar Spanje reisde via Marokko gezien de vingerafdrukken.

Wat de geboorteaktes van M.(...) E.(...) betreft, suggereert de versie met de Marokkaanse nationaliteit dat minstens een van jullie beiden de Marokkaanse nationaliteit bezit. Volgens de Marokkaanse nationaliteitswetgeving kan een kind van de leeftijd van M.(...) E.(...) van wie de ouders gekend zijn, slechts de Marokkaanse nationaliteit bekomen indien de vader of de moeder Marokkaans is of de Marokkaanse nationaliteit verkrijgt vóór het kind de leeftijd van negen jaar bereikt (zie de Marokkaanse nationaliteitswetgeving artikels 6 en 18, toegevoegd aan het administratief dossier). Jullie ontkenden echter beiden andere nationaliteiten te bezitten dan de Syrische (zie CGVS M, p. 3 en zie CGVS K, p. 4).

Het bovenstaande in acht genomen dient zeer kritisch te worden gekeken naar jullie verklaringen aangaande jullie recente verblijfplaatsen. Daarbij doen zich significante problemen voor.

Wat ten eerste Homs betreft valt het volgende op: enerzijds komen jullie over redelijk wat zaken overeen. Zo kunnen jullie beiden zeggen dat er drie huizen tussen uw huis en dat van uw schoonouders lagen (zie CGVS M, p. 7 en CGVS K, p. 12) en jullie kunnen ook zeggen in welke richting je moet gaan van elkaars voordeur om bij de ander zijn huis te komen (zie CGVS M, p. 7 en zie CGVS K, p. 12). Jullie komen ook overeen over dat uw familiehuis in Homs één verdiep had (zie CGVS M, p. 7 en zie CGVS K, p. 12). Daarnaast zijn er echter een reeks opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen. Zo stelt u dat het familiehuis van uw vrouw aan de overkant van de straat lag ten aanzien van uw huis (zie CGVS M, p. 8) terwijl zij zegt dat jullie aan dezelfde kant van de straat woonden, drie huizen verder (zie CGVS K, p. 12-13). Uw vrouw zegt dat haar tante M.(...) tussen uw huis en haar huis woonde (zie CGVS K, p. 12). U kent die tante M.(...) van uw vrouw, maar stelt dat zij een half uur verder per minibus woonde (zie CGVS M, p. 8). U stelt dat het huis van uw schoonfamilie maar één verdiep had (zie CGVS M, p. 8-9) terwijl uw vrouw stelt dat hun huis twee verdiepingen had (zie CGVS K, p. 12). Dit zijn teveel tegenstrijdigheden over concrete elementen die nochtans deel zouden hebben uitgemaakt van jullie dagelijks leven in Homs. Overigens moet hier worden benadrukt dat volgens uw verklaringen jullie families nauw waren verwant, dat jullie elkaar kenden en bezochten, en dat u en uw vrouw al zouden zijn verloofd vóór jullie vertrek uit Homs (zie CGVS M, p. 5). Gezien de hoeveelheid tegenstrijdigheden

is het niet aannemelijk dat jullie tot 2012 of 2013 daar allebei zouden hebben gewoond. De overeenkomsten in jullie verklaringen stammen eventueel uit gedeelde ervaringen van langer geleden of uit een gezamenlijke voorbereiding voor jullie persoonlijk onderhoud.

Ten tweede wordt jullie verblijf in Egypte besproken. Uw familie en de familie van uw vrouw zouden samen naar Egypte zijn gereisd en daar tegelijkertijd hebben verbleven (zie CGVS K, p. 5). Jullie verklaringen over jullie precieze woonplaatsen in Egypte zijn echter flagrant tegenstrijdig. U zegt dat de familie van uw vrouw 10 minuten van jullie af woonden per driewieler, kleine moto-taxi's in Cairo (zie CGVS M, p. 11). Uw vrouw zei echter dat zij 'samen met haar schoonfamilie', uw familie dus, in een huurwoning woonde (zie CGVS K, p. 9). De protection officer vroeg ter bevestiging of dit vóór jullie huwelijk was, waarop ze haar verklaringen aanpaste en zei dat uw familie en haar familie in hetzelfde gebouw woonden maar op een ander verdiep (zie CGVS K, p. 9-10). De initiële bewoording liet echter weinig twijfel. Ze zei wel degelijk dat zij met haar schoonfamilie samenwoonde, dus niet met haar eigen familie. Hoe het ook zij, beide situatieschetsen zijn volledig in tegenspraak met wat u zei: dat haar familie tien minuten verder woonde, dus uiteraard niet in hetzelfde gebouw. Jullie spraken duidelijk niet de waarheid over hoe en waar jullie woonden in Egypte.

Al het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat u niet voldoet aan uw medewerkingsplicht en dat u doelbewust belangrijke elementen achterhoudt. Concreet rijzen er grote twijfels bij sinds wanneer Syrië niet meer jullie vaste woonplaats is en kan er geen geloof worden gehecht aan jullie verklaringen over jullie verblijf in Egypte. Dit samen met minstens één manifest vervalst belangrijk document maakt dat jullie algemene geloofwaardigheid ondermaats is. Men moet ook vaststellen dat jullie precies wat betreft jullie verblijfplaatsen en verblijfssituaties bereid zijn valse verklaringen af te leggen. Daaruit volgt dat ook jullie verklaringen aangaande jullie verblijf in Mauritanië, Algerije en Marokko niet zonder meer kunnen worden aanvaard. Wanneer men dan in acht neemt dat jullie, zoals hierboven uitgelegd, slechts op uitermate gebrekkige wijze jullie verblijven in Algerije en Marokko kunnen documenteren en als men daarbij nog in acht neemt dat de mogelijkheid bestaat dat één van jullie beiden de Marokkaanse nationaliteit bezit, dan moet men concluderen dat jullie het CGVS niet in staat hebben gesteld een duidelijk beeld te vormen over jullie verblijfssituatie in die landen. Door uw gebrekkige medewerking op deze punten verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u voor uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u die plaats verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u het voor het CGVS onmogelijk vast stellen ten aanzien van welk land uw nood aan bescherming dient te worden beoordeeld. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bijgevolg wordt u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

In zake: K.A.:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 29 mei 1998 in Homs. U bezit de Syrische nationaliteit en bent soennitisch moslim van religie. U heeft drie zussen. Zij verblijven momenteel samen met uw ouders in Marokko.

In 2012 verliet uw familie Homs vanwege de oorlog. Jullie verbleven vervolgens in Libanon, Egypte, Libanon, Mauritanië en Algerije. Sinds de leeftijd van 14 jaar bent u verloofd met uw huidige echtgenoot I.(...) M.(...) (o.v.: 8.669.588 – CGVS: 1815743). Jullie trouwden in Algerije in 2016. Hierna verbleef u enige tijd in Marokko en daar beviel u op 23 februari 2017 van uw dochter I.(...) M.(...) E.(...) (o.v.: 8.66.588). Vervolgens reisden jullie naar Spanje waar op 15 december 2017 uw vingerafdrukken

werden genomen. Op 1 juli 2018 kwamen jullie aan in België en op 6 juli 2018 dienden jullie een verzoek in om internationale bescherming.

U vreest in Syrië de oorlogssituatie en vreest dat uw man zou worden gerekruteerd door het leger.

Ter ondersteuning van jullie verzoek leggen jullie de volgende documenten voor: het paspoort van uw man, uw uittreksel uit het bevolkingsregister, een aanvraagbewijsje van de identiteitskaart van uw man en twee geboorteaktes van uw dochter M.(...) E.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven van uw echtgenoot. U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan en uw verklaringen aangaande jullie reisweg en verblijfplaatsen loopt in grote lijnen gelijk. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij geen zicht bood op zijn recente verblijfplaatsen noch op de aard van zijn verblijf daar en de redenen van vertrek. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde motieven en gezien uw verklaringen aangaande jullie verblijfplaatsen in grote lijnen gelijk lopen, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wat het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot betreft concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende:

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit en uw nationaliteit, uw landen en plaatsen van eerder verblijf, uw reisroute en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie verslag persoonlijk onderhoud I.(...) M.(...) [CGVS M] dd. 29/05/2019, p. 2), blijkt uit het geheel van de verklaringen die u en uw vrouw aflegden en de door jullie voorgelegde stukken evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over waar en onder welke omstandigheden u voor uw komst naar België verbleven heeft en dat u het voor het CGVS doelbewust onmogelijk maakt cruciale informatie over uw recente verblijfplaatsen te achterhalen. Dergelijke informatie is evenwel van belang daar het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat bij voorbaat bepaald wordt van welke landen de asielzoeker de nationaliteit heeft of waar hij eventueel reële en duurzame bescherming geniet. Het is immers dit land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het CGVS betwist niet dat u de Syrische nationaliteit bezit, noch dat u afkomstig bent van Homs en daar tot op een gegeven moment heeft gewoond. Het is echter uiteraard evident dat zeer veel Syriërs ook andere nationaliteiten bezitten en zich vestigden buiten Syrië, zeker sinds de huidige oorlog uitbrak. Indien doorheen het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming moet worden vastgesteld dat een verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en het daardoor voor de commissaris-generaal onmogelijk maakt vast te stellen ten

aanzien van welke landen uw nood aan bescherming dient beoordeeld te worden, dient te worden besloten dat de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

Zelfs indien kan aangenomen worden dat u enkel de Syrische nationaliteit heeft, ontslaat dit u niet van de plicht alsnog duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan internationale bescherming indien een verzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming zou genieten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen en de omstandigheden van uw verblijf daar is dan ook van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de vluchtmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dan ook niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u doelbewust het CGVS in de onmogelijkheid stelt uw recente verblijfplaatsen en de aard van uw verblijven te beoordelen, en wel om de volgende redenen:

Om te beginnen dienen jullie documenten besproken te worden. Het enige document dat enige waarde heeft is uw origineel paspoort. Dit werd afgegeven op 20 februari 2013 in Syrië en hieruit blijkt dat u na dit paspoort te hebben gekregen naar Libanon ging, dat u daar een half jaar bleef, vervolgens een half jaar in Egypte verbleef, dan weer terugkeerde naar Libanon. Na zo'n klein jaar reisde u, in augustus 2014, naar Mauritanië. Dit is de laatste reis die het paspoort met een stempel kan aantonen. Vervolgens werd uw paspoort vernieuwd door de Syrische ambassade in Mauritanië in 2014 en door de Syrische ambassade in Algerije in 2016. De reizen die uit uw paspoort blijken, komen grosso modo overeen met wat u verklaarde over uw verblijfplaatsen vanaf 2013 (zie CGVS M, p. 10-11), met de cruciale uitzondering van Marokko waarvan niets in uw paspoort staat. Uit deze paspoorten kan men niet afleiden waar u was vóór februari 2013 en evenmin hoe u naar Algerije en Marokko reisde en onder welke omstandigheden u daar verbleef.

U heeft geen identiteitskaart en kan slechts een bewijsje van aanvraag van een identiteitskaart voorleggen (zie verslag persoonlijk onderhoud A.(...) K.(...) dd. 29/05/2019 [CGVS K], p. 5). Dit betreft een formuliertje dat met de hand is ingevuld en eenvoudig is na te maken. Het heeft bijgevolg zeer weinig bewijswaarde.

De situatie van uw vrouw wat haar identiteitsdocumenten is uitermate problematisch. Zij heeft geen identiteitskaart (zie CGVS K, p. 5) en jullie beweren dat haar paspoort verloren ging bij de illegale grensoversteek van Algerije naar Marokko. U zegt dat dat gebeurde toen jullie moesten weglopen van dieven en oplichters (zie CGVS M, p. 6). Zij zegt echter dat dit gebeurde toen jullie moesten weglopen van de politie (zie CGVS K, p. 6). Een merkbaar verschil.

Jullie huwelijksakte, een ander document waaruit jullie identiteiten en nationaliteiten zouden kunnen blijken, zou ook toen verloren zijn gegaan (zie CGVS K, p. 11 en zie CGVS M, p. 5).

Het enige document dat de identiteit en nationaliteit van uw vrouw zou kunnen aantonen is een uittreksel van de burgerlijke stand. Met dit document doen zich echter verscheidene problemen voor. Zo zou zij volgens dit document een man zijn. Bij het onderdeel 'naam en achternaam van de moeder' staat enkel de voornaam en geen achternaam. Bij haar geboortedatum staat '10/012/1998' in plaats van '10/12/1998'. Dit document wordt verondersteld een weergave te zijn van haar gegevens in het Syrische bevolkingsregister. Daaruit volgt dat het realistisch gezien onmogelijk is dat men haar geslacht fout zou hebben op dit document. Daarnaast zijn de afwezigheid van de achternaam van haar moeder en de drie cijfers voor de geboortemaand dermate flagrante vormelijke fouten dat men niet anders kan dan concluderen dat dit document niet is afgegeven door een Syrische overheidsdienst op basis van het Syrische bevolkingsregister. Het gaat dus duidelijk om een vervalst document en het heeft dan ook geen enkele bewijswaarde, wel integendeel. Het trekt de beweerde identiteit en nationaliteit van uw vrouw sterk in twijfel. Uw vrouw werd met deze bevinding geconfronteerd maar hield vol dat het een authentiek

document is dat haar vader van de overheid bekwam (zie CGVS K, p. 6). Dit vervalste document is uitermate schadelijk voor jullie geloofwaardigheid.

Omdat jullie geen geloofwaardige documenten hebben ter ondersteuning van de identiteit van uw vrouw werd haar gevraagd tegen 5 juni 2019 kopies op te sturen van de Syrische identiteitskaarten van haar zussen en haar moeder in Marokko met wie zij contact onderhoudt (zie CGVS K, p. 10-11). Jullie hebben echter geen documenten opgestuurd, hetgeen significant is.

Verder leggen jullie twee Marokkaanse geboorteaktes neer van uw dochter M.(...) E.(...) die in Marokko zou zijn geboren. Het ene stelt dat uw dochter de Marokkaanse nationaliteit heeft. Het andere stelt dat uw dochter de Syrische nationaliteit heeft. Jullie werden met deze vaststelling geconfronteerd. Uw vrouw ontkende initieel dat er zou staan dat de nationaliteit van M.(...) E.(...) Marokkaans is en stelde dat er zou staan 'Syrische geboren in Marokko' (zie CGVS K, p. 5). Dat staat er echter niet. Zij hield vol dat beide aktes authentiek zijn (zie CGVS K, p. 6). Ook u, geconfronteerd met de twee aktes met verschillende nationaliteiten, houdt vol dat beide aktes authentiek zijn (zie CGVS M, p. 6-7).

Op basis van jullie documenten kan het volgende worden gezegd: van u kan men aannemen dat u de Syrische nationaliteit bezit en dat u naar Libanon, Egypte en Mauritanië reisde min of meer op de momenten die u beweerde. In 2016 bevond u zich in Algerije en het is aannemelijk dat u naar Spanje reisde via Marokko. Hoe u naar Algerije en Marokko reisde, met welke documenten u die reizen maakte en in welke omstandigheden en met wat voor verblijf u daar was, is niet aangetoond. Dit laat ruimte voor een eventuele tweede nationaliteit. Wat uw vrouw betreft: haar identiteit en nationaliteit zijn niet met documenten gestaafd. Het document dat dat zou moeten doen - het uittreksel van de burgerlijke stand - is duidelijk vervalst en roept zelfs eerder twijfels op over haar identiteit en nationaliteit. Ook haar reisweg is niet met documenten aangetoond. Het is slechts aannemelijk dat zij naar Spanje reisde via Marokko gezien de vingerafdrukken.

Wat de geboorteaktes van M.(...) E.(...) betreft, suggereert de versie met de Marokkaanse nationaliteit dat minstens een van jullie beiden de Marokkaanse nationaliteit bezit. Volgens de Marokkaanse nationaliteitswetgeving kan een kind van de leeftijd van M.(...) E.(...) van wie de ouders gekend zijn, slechts de Marokkaanse nationaliteit bekomen indien de vader of de moeder Marokkaans is of de Marokkaanse nationaliteit verkrijgt vóór het kind de leeftijd van negen jaar bereikt (zie de Marokkaanse nationaliteitswetgeving artikels 6 en 18, toegevoegd aan het administratief dossier). Jullie ontkenden echter beiden andere nationaliteiten te bezitten dan de Syrische (zie CGVS M, p. 3 en zie CGVS K, p. 4).

Het bovenstaande in acht genomen dient zeer kritisch te worden gekeken naar jullie verklaringen aangaande jullie recente verblijfplaatsen. Daarbij doen zich significante problemen voor.

Wat ten eerste Homs betreft valt het volgende op: enerzijds komen jullie over redelijk wat zaken overeen. Zo kunnen jullie beiden zeggen dat er drie huizen tussen uw huis en dat van uw schoonouders lagen (zie CGVS M, p. 7 en CGVS K, p. 12) en jullie kunnen ook zeggen in welke richting je moet gaan van elkaars voordeur om bij de ander zijn huis te komen (zie CGVS M, p. 7 en zie CGVS K, p. 12). Jullie komen ook overeen over dat uw familiehuis in Homs één verdiep had (zie CGVS M, p. 7 en zie CGVS K, p. 12). Daarnaast zijn er echter een reeks opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen. Zo stelt u dat het familiehuis van uw vrouw aan de overkant van de straat lag ten aanzien van uw huis (zie CGVS M, p. 8) terwijl zij zegt dat jullie aan dezelfde kant van de straat woonden, drie huizen verder (zie CGVS K, p. 12-13). Uw vrouw zegt dat haar tante M.(...) tussen uw huis en haar huis woonde (zie CGVS K, p. 12). U kent die tante M.(...) van uw vrouw, maar stelt dat zij een half uur verder per minibus woonde (zie CGVS M, p. 8). U stelt dat het huis van uw schoonfamilie maar één verdiep had (zie CGVS M, p. 8-9) terwijl uw vrouw stelt dat hun huis twee verdiepingen had (zie CGVS K, p. 12). Dit zijn teveel tegenstrijdigheden over concrete elementen die nochtans deel zouden hebben uitgemaakt van jullie dagelijks leven in Homs. Overigens moet hier worden benadrukt dat volgens uw verklaringen jullie families nauw waren verwant, dat jullie elkaar kenden en bezochten, en dat u en uw vrouw al zouden zijn verloofd vóór jullie vertrek uit Homs (zie CGVS M, p. 5). Gezien de hoeveelheid tegenstrijdigheden is het niet aannemelijk dat jullie tot 2012 of 2013 daar allebei zouden hebben gewoond. De overeenkomsten in jullie verklaringen stammen eventueel uit gedeelde ervaringen van langer geleden of uit een gezamenlijke voorbereiding voor jullie persoonlijk onderhoud.

Ten tweede wordt jullie verblijf in Egypte besproken. Uw familie en de familie van uw vrouw zouden samen naar Egypte zijn gereisd en daar tegelijkertijd hebben verbleven (zie CGVS K, p. 5). Jullie

verklaringen over jullie precieze woonplaatsen in Egypte zijn echter flagrant tegenstrijdig. U zegt dat de familie van uw vrouw 10 minuten van jullie af woonden per driewieler, kleine moto-taxi's in Cairo (zie CGVS M, p. 11). Uw vrouw zei echter dat zij 'samen met haar schoonfamilie', uw familie dus, in een huurwoning woonde (zie CGVS K, p. 9). De protection officer vroeg ter bevestiging of dit vóór jullie huwelijk was, waarop ze haar verklaringen aanpaste en zei dat uw familie en haar familie in hetzelfde gebouw woonden maar op een ander verdiep (zie CGVS K, p. 9-10). De initiële bewoording liet echter weinig twijfel. Ze zei wel degelijk dat zij met haar schoonfamilie samenwoonde, dus niet met haar eigen familie. Hoe het ook zij, beide situatieschetsen zijn volledig in tegenspraak met wat u zei: dat haar familie tien minuten verder woonde, dus uiteraard niet in hetzelfde gebouw. Jullie spraken duidelijk niet de waarheid over hoe en waar jullie woonden in Egypte.

Al het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat u niet voldoet aan uw medewerkingsplicht en dat u doelbewust belangrijke elementen achterhoudt. Concreet rijzen er grote twijfels bij sinds wanneer Syrië niet meer jullie vaste woonplaats is en kan er geen geloof worden gehecht aan jullie verklaringen over jullie verblijf in Egypte. Dit samen met minstens één manifest vervalst belangrijk document maakt dat jullie algemene geloofwaardigheid ondermaats is. Men moet ook vaststellen dat jullie precies wat betreft jullie verblijfplaatsen en verblijfssituaties bereid zijn valse verklaringen af te leggen. Daaruit volgt dat ook jullie verklaringen aangaande jullie verblijf in Mauritanië, Algerije en Marokko niet zonder meer kunnen worden aanvaard. Wanneer men dan in acht neemt dat jullie, zoals hierboven uitgelegd, slechts op uitermate gebrekkige wijze jullie verblijven in Algerije en Marokko kunnen documenteren en als men daarbij nog in acht neemt dat de mogelijkheid bestaat dat één van jullie beiden de Marokkaanse nationaliteit bezit, dan moet men concluderen dat jullie het CGVS niet in staat hebben gesteld een duidelijk beeld te vormen over jullie verblijfssituatie in die landen. Door uw gebrekkige medewerking op deze punten verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u voor uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u die plaats verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u het voor het CGVS onmogelijk vast stellen ten aanzien van welk land uw nood aan bescherming dient te worden beoordeeld. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bijgevolg wordt u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voeren verzoekers aan dat verzoeker duidelijk bewezen heeft dat hij over de Syrische nationaliteit beschikt en dat, indien zijn vraag om internationale bescherming definitief wordt afgewezen, hij naar dat land zal moeten terugkeren. Wat verzoekster betreft ontbrak ten tijde van haar persoonlijk onderhoud inderdaad een bewijs van haar Syrische nationaliteit, maar aangezien zij gehuwd zijn en samen kinderen hebben mag er van worden uitgegaan dat ook zij naar Syrië zal moeten terugkeren indien deze vraag om internationale bescherming definitief wordt afgewezen. Nergens is er ook maar een begin van bewijs van bescherming in een ander land dan België, aldus verzoekers, die te dezen benadrukken dat bewezen is dat zij via de Spaans-Marokkaanse grens de EU zijn binnengekomen en dat hun beide vingerafdrukken in Spanje geregistreerd staan. De Spaanse overheid heeft hen echter nooit bescherming verleend, gezien zij daar niet als vluchtelingen staan geregistreerd. Dit wil zeggen dat zij in de Europese Unie alvast nergens anders terecht kunnen dan in het land waar zij officieel een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, met name België. Van bescherming in een ander EU-land is geen sprake.

Verzoekster voert vervolgens aan dat zij wel degelijk ook over de Syrische nationaliteit beschikt. In bijlage voegt zij kopieën toe van de Syrische paspoorten van haar vader K.A., haar moeder J.K. en haar zus H.A. (stuk 2). Verzoekster wijst erop dat alle paspoorten duidelijk de Syrische nationaliteit en geboorteplaats Homs vermelden, de plaats van afgifte is Damascus ('Damas-Center'). Aangezien haar beide ouders over de Syrische nationaliteit beschikken en aangezien haar echtgenoot eerder al bewees over de Syrische nationaliteit te beschikken, kan er naar mening van verzoekster geen twijfel meer bestaan over haar Syrische nationaliteit. Verzoekers voegen hieraan toe dat het feit dat verzoeksters familie momenteel in Marokko verblijft in hun hoofde geen enkele garantie biedt op bescherming in dat land. Zelfs indien zij of enkel verzoekster over de Marokkaanse nationaliteit zouden beschikken, zoals geïnsinueerd werd in de bestreden beslissingen, biedt dit geen enkele garantie op bescherming in dat land. Zo geeft UNHCR in het *"Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status and Guidelines on International Protection Under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees"* aan dat het bezitten van een nationaliteit niet automatisch aantoonde dat deze nationaliteit ook recht geeft op bescherming in dat land, en dat vooraleer er tot een weigeringsbeslissing kan worden overgegaan voor mensen met een dubbele nationaliteit, eerst grondig moet onderzocht worden of deze nationaliteit wel degelijk bescherming biedt aan de betrokken persoon in het betrokken land. In het geval van verzoekster is zelfs nergens bewezen dat ook maar iemand in haar familie over de Marokkaanse nationaliteit beschikt. Zij kon integendeel duidelijke bewijzen voorleggen van de Syrische nationaliteit van haar ouders en zus. Er mag dus verwacht worden dat verzoekers naar het gevaarlijke Syrië zullen moeten terugkeren indien zij in België geen bescherming krijgen. Verzoekers wijzen er te dezen nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 143 261 van 14 april 2015 een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigde die de vluchtelingenstatus weigerde aan een Syriër met de dubbele nationaliteit. Er werd bevolen tot verder onderzoek inzake de daadwerkelijke omstandigheden van bescherming in het betrokken land. *A fortiori* geldt dan voor verzoekers dat er geen enkele aanwijzing bestaat om te geloven dat zij door de Marokkaanse overheid beschermd zullen worden en dat zij kunnen terugkeren naar dat land indien deze beroepsprocedure de bestreden beslissingen niet vernietigt.

Verzoekers wijzen erop dat in Syrië nog steeds sprake is van een oorlogssituatie die aan asielzoekers uit dat land het recht geeft op de vluchtelingenstatus die vervat zit in artikel 1A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus omdat hij als meerderjarige man met de Syrische nationaliteit verzaakt heeft aan zijn militaire dienstplicht en hij riskeert te worden ingelijfd bij het leger van Assad en te sterven in de nog steeds woedende oorlog aldaar. Verzoeker was immers nog minderjarig toen hij Syrië verliet. Indien verzoekers wegens gebrek aan een persoonlijke bedreiging niet in aanmerking zouden komen voor de vluchtelingenstatus, menen zij dat zij omwille van hun Syrische nationaliteit toch recht hebben op bescherming in België op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De ouders van verzoeker kregen namelijk beiden de subsidiaire bescherming van de Belgische overheid vanwege hun Syrische nationaliteit.

Verzoekers vervolgen hun betoog, stellende dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen onvoldoende rekening houdt met hun individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Zij waren namelijk beiden minderjarig toen zij Syrië verlieten. Verzoeker was veertien jaar oud en verzoekster had op dat moment slechts de leeftijd van dertien jaar bereikt. Bovendien kunnen zij niet lezen of schrijven. Het is volgens verzoekers dus niet verwonderlijk dat er fouten zijn geslopen in hun verklaringen wat betreft hun leefomstandigheden in Syrië. Vooral verzoekster, die slechts dertien jaar oud was toen zij met haar familie het land moest verlaten, heeft zich tijdens haar persoonlijk onderhoud enkele malen vergist. Toch gaf het Commissariaat-generaal ook toe dat er ook veel overeenkomsten waren met de verklaringen van verzoeker. Verzoekster meent dat zij veel te streng wordt beoordeeld op basis van de verschillen die er zijn met de verklaringen van haar echtgenoot. Zij benadrukt nogmaals dat er rekening moet mee gehouden worden dat zij een meisje van slechts dertien jaar oud was toen zij uit Syrië vertrok en dat haar herinneringen aan haar leven in Homs dan ook de herinneringen zijn van een pril tienermeisje dat nog niet tot de jaren des ondersheids gekomen was. Ook tijdens de periodes in Libanon en Egypte waren verzoekers overigens nog steeds minderjarig. Verzoeksters verklaringen worden echter beoordeeld al was zij een volwassen vrouw op het moment dat zij haar land moest verlaten. Verzoekers stellen dat al hun verklaringen betreffende hun leven in Syrië, Libanon en Egypte aldus dienen te worden beoordeeld als verklaringen van minderjarigen, hetgeen volgens hen *in casu* niet is gebeurd, wat een schending uitmaakt van artikel 48/6 §5, c) van de Vreemdelingenwet.

Volgens verzoekers werd bij het nemen van de bestreden beslissingen verder onvoldoende rekening gehouden met de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren. In de bestreden beslissingen kan een duidelijk vermoeden van dubbele nationaliteit in hoofdzaak van verzoekster gelezen worden. Immers, omwille van de Marokkaanse nationaliteit die op de geboorteakte van haar eerste kind M.E. vermeld staat, wordt vermoed dat verzoekster ook over deze nationaliteit beschikt. Er wordt echter op geen enkel moment onderzocht of er redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster ook daadwerkelijk bescherming zou krijgen van de Marokkaanse overheid. Gezien haar man over de Syrische nationaliteit beschikt en dit ook kan bewijzen, moet zij in principe terugkeren naar Syrië als haar man hiertoe verplicht zou worden. Verzoekers herhalen in dit verband dat het UNHCR slechts *uitsluiting* (sic) van de vluchtelingenstatus op basis van dubbele nationaliteit toestaat indien onderzocht werd of de bescherming in het desbetreffende land ook *de facto* bestaat en niet alleen op papier. Verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* niet de moeite heeft gedaan om een grondig onderzoek te voeren naar het bestaan van de Marokkaanse nationaliteit van verzoekster (er wordt slechts over een vermoeden gesproken), laat staan dat onderzocht werd of deze eventuele nationaliteit aan verzoekers de nodige bescherming zou kunnen bieden. Om deze reden schenden de bestreden beslissingen naar het oordeel van verzoekers eveneens artikel 48/6 §5, e) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen tevens een schending uitmaken van artikel 3 EVRM. Zij argumenteren in dit verband dat verzoeker slechts veertien jaar oud was toen hij zijn land verliet en alle meerderjarige Syrische mannen verplicht zijn om hun dienstplicht te vervullen. Vermits verzoeker nu de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt, zal hij in geval van terugkeer naar Syrië worden ingelijfd bij het leger van Assad. Vermits in Syrië nog steeds sprake is van een oorlogssituatie riskeert hij dus eveneens foltering en of een onmenselijke behandeling of bestraffing bij terugkeer naar zijn land van herkomst, zeker wanneer men hem wegens zijn vlucht naar het buitenland als deserteur gaat beschouwen.

Verzoekers merken nog op dat het Commissariaat-generaal spreekt over een vermoeden van het bezitten van de Marokkaanse nationaliteit ten aanzien van verzoekster, maar ditzelfde vermoeden niet tot uiting wordt gebracht betreffende de nationaliteit van verzoeker. Nochtans gaat het om een getrouwd koppel dat reeds zijn tweede kind mocht verwelkomen. Verzoekers vormen dus een familie in de zin van artikel 8 EVRM. Mocht verzoekster daadwerkelijk over de Marokkaanse nationaliteit beschikken, wat *in casu* overigens absoluut niet bewezen is, dan nog moet onderzocht worden of deze nationaliteit ook aan haar echtgenoot het recht geeft om in Marokko te mogen verblijven. Op basis van een vermoeden van nationaliteit bij slechts één van de betrokken verzoekers die een familie vormen concluderen tot weigering van de vluchtelingenstatus maakt naar het oordeel van verzoekers een flagrante schending uit van artikel 8 EVRM.

Verzoekers besluiten: *“Dat de verwerende partij weliswaar motiveert waarom de vraag om internationale bescherming van verzoekers wordt afgewezen, maar dat deze motivatie allesbehalve afdoende is. Zoals hierboven reeds uiteengezet is het hebben van een tweede nationaliteit voor het UNHCR onvoldoende om daaruit ook de bescherming van het desbetreffende land te kunnen afleiden. In de bestreden beslissing wordt daarenboven slechts een vermoeden van dubbele nationaliteit uitgesproken, waardoor verzoekers helemaal niet begrijpen waarom hun asielaanvraag wordt afgewezen. De motivatie is dus niet afdoende aangezien in de bestreden beslissing slechts een vermoeden van dubbele nationaliteit wordt uitgesproken, terwijl het UNHCR zelfs het effectief vaststaan van deze dubbele nationaliteit niet als afdoende beschouwt als motivatie om een asielaanvraag af te wijzen.”*

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: kopieën van de eerste pagina's van de Syrische paspoorten van verzoeksters ouders en zus, een uittreksel uit UNHCR: 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status and Guidelines on International Protection Under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees', arrest nr. 165.676 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 april 2015 en het rapport "Syria: reactions against deserters and draft evaders" van Landinfo van 3 januari 2018.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekers geweigerd omdat grote twijfels rijzen bij sinds wanneer Syrië niet meer hun vaste woonplaats is, geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen over hun verblijf in Egypte, aangezien zij valse verklaringen afleggen wat betreft hun verblijfplaatsen en verblijfssituaties ook hun verklaringen aangaande hun verblijf in Mauritanië, Algerije en Marokko niet zonder meer kunnen worden aanvaard, zij bovendien slechts op uitermate gebrekkige wijze hun verblijven in Algerije en Marokko

kunnen documenteren en de mogelijkheid bestaat dat een van hun beiden de Marokkaanse nationaliteit bezit, het Commissariaat-generaal door hun gebrekkige medewerking dan ook in het ongewisse verkeert over waar zij voor hun komst naar België leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij die plaats verlaten hebben, zij door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk maken vast te stellen ten aanzien van welk land hun nood aan bescherming dient te worden beoordeeld en zij bijgevolg niet aannemelijk maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) de reizen die uit het paspoort van verzoeker blijken *grosso modo* overeenkomen met wat hij verklaarde over zijn verblijfplaatsen vanaf 2013, met de cruciale uitzondering van Marokko, waarvan niets in zijn paspoort staat, doch uit deze paspoorten niet kan worden afgeleid waar hij was voor februari 2013 en evenmin hoe hij naar Algerije en Marokko reisde en onder welke omstandigheden hij daar verbleef, (ii) verzoeker geen identiteitskaart heeft en slechts een bewijsje van aanvraag van een identiteitskaart kan voorleggen, dat weinig bewijswaarde heeft aangezien het een formuliertje betreft dat met de hand is ingevuld en eenvoudig is na te maken, (iii) verzoekster geen identiteitskaart heeft, verzoekers verschillende verklaringen afleggen over de omstandigheden waarin verzoeksters paspoort, alsook hun huwelijksakte, verloren zou zijn gegaan, het enige document dat de identiteit en nationaliteit van verzoekster zou kunnen aantonen een uittreksel van de burgerlijke stand is, dat echter duidelijk een vervalst document betreft, zoals wordt toegelicht, en de beweerde identiteit en nationaliteit van verzoekster dan ook sterk in twijfel trekt en hen, gelet op het ontbreken van geloofwaardige documenten ter ondersteuning van verzoeksters identiteit, werd gevraagd kopies te sturen van de Syrische identiteitskaarten van haar zussen en haar moeder in Marokko met wie zij contact onderhoudt, doch zij geen documenten hebben opgestuurd, (iv) zij twee Marokkaanse geboorteaktes neerleggen van hun dochter M.E. die in Marokko zou zijn geboren, doch het ene stelt dat hun dochter de Marokkaanse nationaliteit heeft, terwijl het andere stelt dat hun dochter de Syrische nationaliteit heeft, en de versie met de Marokkaanse nationaliteit suggereert dat minstens een van hen beiden de Marokkaanse nationaliteit bezit en (v) gelet op het voorgaande zeer kritisch dient gekeken te worden naar hun verklaringen aangaande hun recente verblijfplaatsen, het gezien de hoeveelheid tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen over concrete elementen die deel zouden hebben uitgemaakt van hun dagelijks leven in Homs niet aannemelijk is dat zij tot 2012 of 2013 daar allebei zouden hebben gewoond, en ook hun verklaringen over hun precieze woonplaatsen in Egypte flagrant tegenstrijdig zijn, zoals wordt toegelicht.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 oktober 2019 (CG nr. 1815743 en 1815743B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. De Raad benadrukt vooreerst dat van een verzoek(st)er om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij/zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn/haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een verzoek(st)er om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat zij waar mogelijk documenten voorleggen met betrekking tot hun identiteit en nationaliteit, hun landen en plaatsen van eerder verblijf, hun reisroute en reisdocumenten. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden kunnen bepaald worden. Zoals

wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen en zoals blijkt uit wat volgt, komen verzoekers echter geenszins tegemoet aan deze plicht tot medewerking die op hen rust.

De Raad herhaalt te dezen dat het bewijs van identiteit en nationaliteit een essentieel element is in de asielpprocedure en wijst erop dat reeds bij aanvang van het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd benadrukt: *“U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen.”* (zie vragenlijst CGVS, voorafgaand advies, administratief dossier, stukken 14 en 17).

De Raad verwijst tevens naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Indien de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties goede redenen hebben om aan te nemen dat de verzoeker informatie, stukken, documenten of andere elementen achterhoudt die essentieel zijn voor een correcte beoordeling van het verzoek, kunnen zij de verzoeker uitnodigen om deze elementen onverwijld voor te leggen, wat ook hun drager is. De weigering van de verzoeker om deze elementen voor te leggen zonder bevredigende verklaring kan een aanwijzing zijn van zijn weigering om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht zoals bedoeld in het eerste lid.”

2.6.1. Uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat verzoeker de Syrische nationaliteit bezit, noch dat hij afkomstig is van Homs en daar tot op een gegeven moment heeft gewoond. In deze beslissingen wordt evenwel terecht opgemerkt: *“Het is echter uiteraard evident dat zeer veel Syriërs ook andere nationaliteiten bezitten en zich vestigden buiten Syrië, zeker sinds de huidige oorlog uitbrak. Indien doorheen het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming moet worden vastgesteld dat een verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en het daardoor voor de commissaris-generaal onmogelijk maakt vast te stellen ten aanzien van welke landen uw nood aan bescherming dient beoordeeld te worden, dient te worden besloten dat de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.”*

Verzoeker legt ter staving van zijn Syrische nationaliteit enkel een origineel paspoort voor, afgeleverd in Swaida, Syrië op 20 februari 2013. Verzoeker heeft naar eigen zeggen geen identiteitskaart en kan slechts een bewijsje van aanvraag van een identiteitskaart voorleggen. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen betreft dit een formuliertje dat met de hand is ingevuld en eenvoudig is na te maken en bijgevolg zeer weinig bewijswaarde heeft. Wat betreft het paspoort, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker allesbehalve overtuigende verklaringen heeft afgelegd over de wijze waarop hij dit paspoort heeft bekomen. Zo leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud: *“Dit paspoort, hoe geraakte u daaraan? Van de Syrische ambassade. In welk land? In Syrië. Aangevraagd in Suwayda Ik weet dat niet. Het staat in mijn paspoort. Maar u zei in de Syrische ambassade, dus niet in Syrië? Er zijn overal ambassades in Syrië waar je een paspoort kan aanvragen. Ik voeg het in Suwayda aan. U liegt toch. Er zijn toch geen ambassades in Syrië. Dat zei mij nog nooit iemand. Dat heet nufus en zo. In Suwayda. Bij de nufus. Ik haal alles door elkaar. Ik kan niet lezen. En waarom in Suwayda? De situatie in Damascus was slecht, daarom gingen we naar Suwayda. Hebt u dit aangevraagd voor of na uw vertrek uit Syrië? Ervoor. U vroeg dit paspoort aan. En daarna? Van Homs naar Damascus, dan naar Suwayda, paspoort aangevraagd en bekomen. Dan naar Libanon. Dan hadden we onze tickets gekocht en gingen naar Egypte. U moet de chronologie beter weten. Die ontploffing gebeurde, 15 dagen nadien vertrokken jullie naar Libanon. Dus wanneer is het paspoort aangevraagd? Na de ontploffing. Van Homs*

naar Damascus. Een dag in Damascus. Die dag ging mijn vader naar Suwayda om paspoorten te bekomen. Dan zijn we onmiddellijk naar Libanon. Hebben jullie een band met Suwayda? Nee. En waarom zou je dan in hemelsnaam een paspoort in Suwayda aanvragen? Er waren problemen in de plaats waar de dienst was. Je moest heel lang wachten. 2 maanden moest je op je paspoort wachten. In Suwayda ging het sneller.” (administratief dossier, stuk 7 notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 13-14). Wat er ook van zij, indien wordt aangenomen dat het inderdaad een authentiek paspoort betreft, kan hieruit op basis van de leesbare stempels enkel worden afgeleid dat verzoeker op 20 februari 2013 naar Libanon ging, dat hij het land reeds op 11 maart 2013 opnieuw verliet, dat hij vervolgens een half jaar in Egypte verbleef, dat hij op 25 september 2013 terugkeerde naar Libanon, dat hij na een klein jaar op 15 augustus 2014 naar Mauritanië reisde, waar hij toekwam op 16 augustus 2014 en waar zijn paspoort werd vernieuwd op 15 september 2014, en dat zijn paspoort op 28 juli 2016 een tweede maal werd vernieuwd in Algerije. Niet alleen komen de vermeldingen in het paspoort niet overeen met de chronologie van de reisweg die door verzoekers werd geschetst vanaf hun vertrek uit Syrië tot hun aankomst in Algerije (de Raad verwijst in dit verband naar wat wordt uiteengezet onder punt 2.6.2.), bovendien kan uit dit paspoort niet worden afgeleid waar verzoeker voor februari 2013 verbleef, noch hoe hij naar Algerije en Marokko reisde, met welke documenten hij die reizen maakte, onder welke omstandigheden hij in deze twee landen heeft verbleven en wat de aard van zijn verblijf daar was.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen toont verzoekster haar identiteit met geen enkel document aan en slagen verzoekers er evenmin in hun huwelijk aan de hand van enig document te staven. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorlegend verzoekschrift geen concreet verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen waar dienaangaande terecht het volgende wordt overwogen: *“De situatie van uw vrouw wat haar identiteitsdocumenten is uitermate problematisch. Zij heeft geen identiteitskaart (zie CGVS K, p. 5) en jullie beweren dat haar paspoort verloren ging bij de illegale grensoversteek van Algerije naar Marokko. U zegt dat dat gebeurde toen jullie moesten weglopen van dieven en oplichters (zie CGVS M, p. 6). Zij zegt echter dat dit gebeurde toen jullie moesten weglopen van de politie (zie CGVS K, p. 6). Een merkbaar verschil.*

Jullie huwelijksakte, een ander document waaruit jullie identiteiten en nationaliteiten zouden kunnen blijken, zou ook toen verloren zijn gegaan (zie CGVS K, p. 11 en zie CGVS M, p. 5).

Het enige document dat de identiteit en nationaliteit van uw vrouw zou kunnen aantonen is een uittreksel van de burgerlijke stand. Met dit document doen zich echter verscheidene problemen voor. Zo zou zij volgens dit document een man zijn. Bij het onderdeel ‘naam en achternaam van de moeder’ staat enkel de voornaam en geen achternaam. Bij haar geboortedatum staat ‘10/012/1998’ in plaats van ‘10/12/1998’. Dit document wordt verondersteld een weergave te zijn van haar gegevens in het Syrische bevolkingsregister. Daaruit volgt dat het realistisch gezien onmogelijk is dat men haar geslacht fout zou hebben op dit document. Daarnaast zijn de afwezigheid van de achternaam van haar moeder en de drie cijfers voor de geboortemaand dermate flagrante vormelijke fouten dat men niet anders kan dan concluderen dat dit document niet is afgegeven door een Syrische overheidsdienst op basis van het Syrische bevolkingsregister. Het gaat dus duidelijk om een vervalst document en het heeft dan ook geen enkele bewijswaarde, wel integendeel. Het trekt de beweerde identiteit en nationaliteit van uw vrouw sterk in twijfel. Uw vrouw werd met deze bevinding geconfronteerd maar hield vol dat het een authentiek document is dat haar vader van de overheid bekwam (zie CGVS K, p. 6). Dit vervalste document is uitermate schadelijk voor jullie geloofwaardigheid.

Omdat jullie geen geloofwaardige documenten hebben ter ondersteuning van de identiteit van uw vrouw werd haar gevraagd tegen 5 juni 2019 kopies op te sturen van de Syrische identiteitskaarten van haar zussen en haar moeder in Marokko met wie zij contact onderhoudt (zie CGVS K, p. 10-11). Jullie hebben echter geen documenten opgestuurd, hetgeen significant is.” Hieraan kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat verzoeker, die net zoals verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat de huwelijksakte samen met andere documenten verloren ging bij de illegale grensoversteek van Algerije naar Marokko, ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nog beweerde nooit een huwelijksakte of enig ander document in verband met het huwelijk te hebben ontvangen (administratief dossier, verklaring DVZ verzoeker, vraag 15 a). Het kan de Raad overigens geenszins overtuigen dat verzoekers, die reeds voor hun vertrek uit Syrië verloofd waren en die blijkens hun verklaringen legaal in Libanon, Egypte en Mauritanië zouden hebben verbleven, ervoor zouden kiezen om pas te huwen in Algerije, waar zij een illegaal verblijf zouden hebben gekend (administratief dossier, verklaringen DVZ verzoekers, vraag 37; stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5 en stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5).

In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij wel degelijk over de Syrische nationaliteit beschikt, ter staving waarvan zij (niet allemaal even leesbare) kopieën bijbrengt van de eerste pagina's van de

Syrische paspoorten van haar vader, haar moeder en haar zus K. (stuk 2). Vooreerst geeft verzoekster niet de minste verklaring waarom zij deze documenten, ondanks de uitdrukkelijk vraag van de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud, niet ter beoordeling heeft voorgelegd aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Nochtans verklaarde verzoekster dat zij om de 5 of 10 dagen via Whatsapp contact onderhoudt met haar ouders en zussen, gaf zij aan dat zij zou proberen om de gevraagde documenten tegen woensdag 5 juni 2019 bij te brengen (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 10-11) en heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgens nog gewacht tot 11 oktober 2019 alvorens zijn beslissingen te nemen. De thans voorgelegde stukken kunnen overigens geenszins volstaan om de Syrische nationaliteit van verzoekster aan te tonen. Niet alleen kan bij gebrek aan enig overtuigend identiteitsdocument van verzoekster haar familieband met de personen in kwestie niet worden vastgesteld, bovendien kan de authenticiteit van de voorgelegde paspoorten op geen enkele manier worden geverifieerd. Het is de Raad voorts volstrekt onduidelijk op welke wijze verzoekster haar Syrische nationaliteit nog meent aannemelijk te kunnen maken door te verwijzen naar de Syrische nationaliteit van haar echtgenoot.

Dat de Syrische nationaliteit van verzoekster ernstig moet betwijfeld worden en geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekers dat zij in Syrië praktisch burens waren, blijkt overigens eveneens uit de vaststelling dat zij er niet in slagen eensluidende verklaringen af te leggen over hun dagelijks leven in Homs. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande correct vastgesteld als volgt: *“Wat ten eerste Homs betreft valt het volgende op: enerzijds komen jullie over redelijk wat zaken overeen. Zo kunnen jullie beiden zeggen dat er drie huizen tussen uw huis en dat van uw schoonouders lagen (zie CGVS M, p. 7 en CGVS K, p. 12) en jullie kunnen ook zeggen in welke richting je moet gaan van elkaars voordeur om bij de ander zijn huis te komen (zie CGVS M, p. 7 en zie CGVS K, p. 12). Jullie komen ook overeen over dat uw familiehuis in Homs één verdiep had (zie CGVS M, p. 7 en zie CGVS K, p. 12). Daarnaast zijn er echter een reeks opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen. Zo stelt u dat het familiehuis van uw vrouw aan de overkant van de straat lag ten aanzien van uw huis (zie CGVS M, p. 8) terwijl zij zegt dat jullie aan dezelfde kant van de straat woonden, drie huizen verder (zie CGVS K, p. 12-13). Uw vrouw zegt dat haar tante M.(...) tussen uw huis en haar huis woonde (zie CGVS K, p. 12). U kent die tante M.(...) van uw vrouw, maar stelt dat zij een half uur verder per minibus woonde (zie CGVS M, p. 8). U stelt dat het huis van uw schoonfamilie maar één verdiep had (zie CGVS M, p. 8-9) terwijl uw vrouw stelt dat hun huis twee verdiepingen had (zie CGVS K, p. 12). Dit zijn teveel tegenstrijdigheden over concrete elementen die nochtans deel zouden hebben uitgemaakt van jullie dagelijks leven in Homs. Overigens moet hier worden benadrukt dat volgens uw verklaringen jullie families nauw waren verwant, dat jullie elkaar kenden en bezochten, en dat u en uw vrouw al zouden zijn verloofd vóór jullie vertrek uit Homs (zie CGVS M, p. 5). Gezien de hoeveelheid tegenstrijdigheden is het niet aannemelijk dat jullie tot 2012 of 2013 daar allebei zouden hebben gewoond. De overeenkomsten in jullie verklaringen stammen eventueel uit gedeelde ervaringen van langer geleden of uit een gezamenlijke voorbereiding voor jullie persoonlijk onderhoud.”* Ook over het ogenblik en de wijze van vertrek uit Homs leggen verzoekers overigens tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde verzoeker over de aanleiding van hun vertrek dat de wijk werd gebombardeerd en dat in hun straat veel huizen werden vernield. Minder dan 15 dagen na de ontploffingen in hun straat verlieten zij de stad. Verzoeker stelt dat zijn familie en zijn schoonfamilie samen, op dezelfde dag, Homs verlieten doch zij niet dezelfde dag in Libanon zijn aangekomen. Gevraagd hoe zij die reis hebben gemaakt, stelde verzoeker “servies”, met een minbusje dus, waarbij hij nog uitdrukkelijk bevestigde dat zij geen taxi hebben gebruikt (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9-10). Ook verzoekster verklaarde dat zij Homs hebben verlaten na een ontploffing in hun straat. Zij beweert echter dat de bom kort voor zonsondergang ontplofte en dat zij 's morgens onmiddellijk vertrokken. Ook verzoekster stelt dat haar familie en haar schoonfamilie Homs samen verlieten. Over de wijze waarop zij hebben gereisd wijken haar verklaringen echter opnieuw af: *“Dus jullie vertrokken samen? Ja, 1 auto. Een busje dan? Nee, gewone auto's. een gele auto. Een taxi? Ja. Jullie zijn met veel mensen, jullie kunnen toch niet in 1 taxi geraken? We hadden auto's besteld. Meerdere auto's? ja.”* Verzoekster beweert voorts dat zij diezelfde dag nog naar Libanon zijn gegaan en dat haar familie en haar schoonfamilie samen Syrië verlaten hebben. Ter bevestiging nogmaals gevraagd of haar man en zijn familie ook diezelfde dag naar Libanon zijn gegaan, antwoordde verzoekster bevestigend (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5 en p. 13-14), wat uiteraard onmogelijk is indien verzoeker na het vertrek uit Homs en vooraleer door te reizen naar Libanon eerst nog een paspoort diende te bekomen zoals hij beweert.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan worden aangenomen dat verzoeker de Syrische nationaliteit heeft, hetgeen echter niet uitsluit dat hij niet tevens over een andere nationaliteit kan

beschikken, en dat hij naar Libanon, Egypte, Mauritanië en Algerije reisde, echter niet op de momenten die hij beweerde, zoals blijkt uit wat volgt. Tevens kan worden aangenomen dat hij via Marokko van Algerije naar Spanje reisde. Verzoekster daarentegen toont noch haar identiteit en nationaliteit, noch haar reisweg aan. Het is slechts aannemelijk dat zij naar Spanje reisde via Marokko, dit gezien de vingerafdrukken die op 15 december 2017 in Spanje werden afgenomen. Dat verzoekers niet samen Syrië hebben verlaten en zij niet samen de reisweg tot België hebben afgelegd, wordt bevestigd door onderstaande vaststellingen waaruit overduidelijk blijkt dat verzoekers doorheen de administratieve procedure leugenachtige verklaringen hebben afgelegd over het ogenblik van hun vertrek uit Syrië, hun reisweg en hun verblijfplaatsen.

2.6.2. Zo blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat verzoekers reeds bij aanvang van de asielpcedure tijdens hun eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken bedrieglijke verklaringen hebben afgelegd omtrent het tijdstip en de reden van hun vertrek uit Syrië. Zo verklaarde verzoeker: *“In de periode dat ik Syrië verliet, zochten ze de jongeren om deel uit te maken van het leger. Daarop ben ik gevlucht. Waarom wilt u niet in het leger? Ik was 17 jaar toen ik Syrië verliet, ik was bang om te sterven en voor mijn vrouw en dochter. U verliet Syrië in 2014? Ja. U verliet Syrië samen met uw vrouw? Ja, mijn verloofde wij zijn niet officieel gehuwd. Was ze toen zwanger? Neen. U had maar reden om Syrië te verlaten, en dat was omdat u niet in het leger wilde dienen? Ja.”* (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Verzoekster liet in dit verband optekenen: *“(…) Waarom verliet u Syrië? Omwille van de oorlog, en mijn man werd opgeroepen voor het leger. Hij wou niet naar het leger, daarom zijn we het land ontvlucht. Wanneer verliet u Syrië? Ik ken de datum niet, ik heb niet gestudeerd. Het is enkele jaren geleden. Was dat de enige reden? Neen de oorlog in het algemeen, er waren bombardementen in de directe omgeving van ons huis. Bommen vielen letterlijk naast ons huis.”* (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.).

Wanneer verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd bevraagd over zijn reisweg, verklaarde hij echter Syrië te hebben verlaten in oktober 2013, waarna hij ongeveer zes maanden in Libanon zou hebben verbleven. In april 2014 ging hij naar Egypte, waar hij eveneens een zestal maanden verbleef alvorens in oktober 2014 terug te keren naar Libanon. Hier verbleef hij opnieuw een vijftal maanden, om vervolgens begin 2015 naar Mauritanië te reizen. Na circa 14 maanden reisde verzoeker blijkens zijn verklaringen begin 2016 naar Algerije, waar hij een vijftal maanden verbleef alvorens medio 2016 door te reizen naar Marokko. Eind 2017 reisde verzoeker van Marokko naar Spanje, waar hij een maand verbleef, om vervolgens na een doorreis door Frankrijk op 26 februari 2018 in België toe te komen. Deze verklaarde aankomstdatum in België strookt echter niet met de vermeldingen op de bijlage 26, namelijk dat verzoekers op 1 juli 2018 in België aankwamen en op 6 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden. Verzoekster legde *grosso modo* gelijklopende verklaringen af, met dien verstande dat zij omtrent haar tweede verblijfsperiode in Libanon stelde dat dit verblijf ongeveer drie maanden duurde, wat toch een aanzienlijk verschil is met de vijf maanden die verzoeker noemde, en dat zij aangaande haar verblijf in Algerije verklaarde dat zij er ongeveer tien maanden heeft verbleven, wat opnieuw een groot verschil is met de verklaring van verzoeker dat zij ongeveer vijf maanden in Algerije verbleven. Verzoeker corrigeerde tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal vreemd genoeg deze verklaring, stellende dat zij ongeveer 10 maanden in Algerije hebben verbleven, waardoor echter de chronologie niet meer klopt waar hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij begin 2016 naar Algerije is gegaan en medio 2016 is doorgereisd naar Marokko. Verzoekers stelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken beiden dat zij vervolgens ongeveer tien maanden in Marokko hebben verbleven, doch volgens verzoeker verbleven zij er te Nador, terwijl verzoekster hun verblijf in Marokko situeert in Kounaitra. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud overigens dat zij van Algerije naar Marokko werden gesmokkeld, verzoekster beweerde daarentegen dat zij legaal reisden tot Mauritanië en vanaf dan werden gesmokkeld, terwijl verzoekers ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken beiden uitdrukkelijk verklaarden geen beroep te hebben gedaan op de diensten van een smokkelaar. Aan verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd of zij steeds reisden in elkaars gezelschap verklaarden zij vreemd genoeg dat zij vanaf Algerije samen reisden en dat zij samen in Spanje aankwamen, terwijl zij nochtans tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarden dat hun families samen Syrië verlaten hebben en samen hebben gereisd tot in Marokko (administratief dossier, verklaringen DVZ verzoekers, vragen 36 en 37; stuk 7 notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5, p. 9-11 en stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5). Het hoeft geen betoog dat deze vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoekers opnieuw allerm minst ten goede komen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaven verzoekers bovendien opnieuw een andere voorstelling van de feiten. Zo

verklaarde verzoeker dat hij Syrië reeds heeft verlaten in 2012, met andere woorden op vijftienjarige leeftijd, dat hij dan naar Libanon ging, waar hij gedurende zes maanden bij zijn ooms in een tentenkamp in Deir Zanoun verbleef. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij tijdens dit verblijf in Libanon nergens anders heeft gewoond. Na een verblijf in Caïro, Egypte, keerde verzoeker naar eigen zeggen terug naar hetzelfde tentenkamp in Libanon (administratief dossier, stuk 7 notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4, p. 10-11). Ook verzoekster verklaarde dat zij na hun vertrek uit Syrië gedurende zes maanden in Libanon verbleven. Haar verklaringen omtrent de omstandigheden van dit verblijf verschillen echter fundamenteel van verzoeker zijn verklaringen in dit verband: *“Waar of bij wie? In tenten. En de familie van uw man, ook in tenten daar? We werden opgevangen door de Libanezen en ze zetten voor ons tenten op. En waar in Libanon was dat ergens? Moeilijke naam. Dar Zanun. Heel de tijd in tenten, of uiteindelijk een gebouw kunnen vinden? Een maand in tenten gebleven. Omdat het moeilijk was gingen we een woning huren. Ook in Dar Zanun.”* Verzoekster verklaarde daarenboven in strijd met de verklaringen die verzoeker dienaangaande aflegde, dat zij bij terugkeer naar Libanon na een verblijf in Egypte in Zahle gingen wonen, bij neven van haar man. Wanneer door de *protection officer* werd gevraagd: *“Ik ben niet helemaal mee. Uw familie was daar. De familie van uw man was daar. Allemaal in 1 gebouw?”*, lichtte verzoekster toe dat het om verschillende verwante families ging, dat zij om de 2 of 3 dagen bij een andere familie gingen slapen, doch steeds in Zahle (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, verzoekster, p. 8-9). Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen lopen overigens ook verzoekers hun verklaringen over hun verblijf in Egypte dusdanig uiteen dat geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden van dit verblijf: *“Ten tweede wordt jullie verblijf in Egypte besproken. Uw familie en de familie van uw vrouw zouden samen naar Egypte zijn gereisd en daar tegelijkertijd hebben verbleven (zie CGVS K, p. 5). Jullie verklaringen over jullie precieze woonplaatsen in Egypte zijn echter flagrant tegenstrijdig. U zegt dat de familie van uw vrouw 10 minuten van jullie af woonden per driewieler, kleine moto-taxi's in Caïro (zie CGVS M, p. 11). Uw vrouw zei echter dat zij ‘samen met haar schoonfamilie’, uw familie dus, in een huurwoning woonde (zie CGVS K, p. 9). De protection officer vroeg ter bevestiging of dit vóór jullie huwelijk was, waarop ze haar verklaringen aanpaste en zei dat uw familie en haar familie in hetzelfde gebouw woonden maar op een ander verdiep (zie CGVS K, p. 9-10). De initiële bewoording liet echter weinig twijfel. Ze zei wel degelijk dat zij met haar schoonfamilie samenwoonde, dus niet met haar eigen familie. Hoe het ook zij, beide situatieschetsen zijn volledig in tegenspraak met wat u zei: dat haar familie tien minuten verder woonde, dus uiteraard niet in hetzelfde gebouw. Jullie spraken duidelijk niet de waarheid over hoe en waar jullie woonden in Egypte.”* Omtrent de reden waarom zij vervolgens naar Mauritanië reisden, verklaarde verzoekster: *“We hoorden dat Mauretanië mooi was. Daarom gingen we erheen. Er moeten toch andere redenen zijn ook? We waren op zoek naar een veilige plaats om te kunnen leven. En waarom dachten jullie dat Mauretanië zo'n plaats was? De broer van mijn schoonmoeder was daar.”* (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 10). Nochtans beweerde verzoeker dat hij, noch zijn echtgenote verwanten had in Mauritanië (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11). Ook wat betreft hun verblijf in Marokko leggen verzoekers geenszins gelijklopende verklaringen af. Hoewel verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nog beweerde een tiental maanden in Nador te hebben verbleven, verklaarde hij tijdens het persoonlijk onderhoud in Qunaytra te hebben gewoond, wat verzoekster reeds aangaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker lichtte toe dat zij na het oversteken van de Algerijns-Marokkaanse grens één dag in Oudja bleven en zij daarna naar Qunaytra gingen, waar zijn neven woonden. Volgens verzoeker heeft zijn schoonfamilie gedurende drie maanden bij zijn familie in Qunaytra gewoond, waarna zij verhuisden naar Oujda. Aangezien de dochter van verzoekers zou geboren zijn in Oujda, werd logischerwijs aan verzoeker gevraagd: *“En uw vrouw ging ze mee? Of bleef ze bij jullie?”*, waarop hij antwoordde dat hij en zijn echtgenote bij zijn familie bleven tot de bevalling en dat zijn echtgenote voor de bevalling bij haar familie verbleef (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11-12). In verzoeksters versie van de feiten gingen zij te voet vanuit Mughniya, Algerije, naar Marokko en verbleven zij eerst twee dagen bij haar oom alvorens naar Qunaytra te gaan, waar zij een woning huurden en waar ook de familie van verzoeker woonde. Verzoekster verduidelijkte dat zij samen met haar man en haar schoonfamilie in dezelfde woning in Qunaytra woonde, en dat haar familie in Oujda woonde, waar zij thans nog steeds zouden verblijven (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 10-12 en verklaring DVZ verzoekster, vraag 13). Volgens verzoekers is hun dochter geboren in Oujda. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissingen, leggen verzoekers echter twee geheel verschillende geboorteaktes voor: *“Verder leggen jullie twee Marokkaanse geboorteaktes neer van uw dochter M.(...) E.(...) die in Marokko zou zijn geboren. Het ene stelt dat uw dochter de Marokkaanse nationaliteit heeft. Het andere stelt dat uw dochter de Syrische nationaliteit heeft. Jullie werden met deze vaststelling geconfronteerd. Uw vrouw ontkende initieel dat er zou staan dat de nationaliteit van M.(...) E.(...) Marokkaans is en stelde dat er zou staan ‘Syrische geboren in Marokko’ (zie CGVS K, p. 5). Dat*

staat er echter niet. Zij hield vol dat beide aktes authentiek zijn (zie CGVS K, p. 6). Ook u, geconfronteerd met de twee aktes met verschillende nationaliteiten, houdt vol dat beide aktes authentiek zijn (zie CGVS M, p. 6-7).” Verzoeker legt overigens allesbehalve overtuigende en bij momenten totaal onzinnige verklaringen af over hoe hij de geboorteaktes zou hebben verkregen: “(...) De twee geboorteaktes van uw dochter hebben ander nationaliteiten. Ik kan niet lezen en die documenten werden door het ziekenhuis afgeleverd. Zijn die documenten vals? Nee, die kreeg ik van het ziekenhuis. Persoonlijk. Dit zijn toch documenten van een ambtenaar en die klan toch geen fouten maken over de nationaliteit? Ik weet niet hoe het gebeurde. Ik kreeg die van de overheid. Waar precies kreeg u deze documenten? van het ziekenhuis krijg je een document, geboorteakte. Dan ga je naar de overheid om dat te laten registreren. Dit komt dus van de overheid? Ja. En hoe vaak bent u daar geweest? Een keer, direct na de geboorte van mijn dochter. Eentje is van maart 2017 en de andere is van maanden later. De datum van een van de documenten was verlopen. Ik wilde naar Europa komen. Ik ging naar dezelfde dienst en vroeg naar hetzelfde document (...) Dit document vervalt niet. Het is gewoon een geboorteakte. Dat loopt niet ten einde. Da’s onzin wat u vertelt. Vertel gewoon de waarheid. Dit is niet de waarheid. U weet dat die vals zijn. U moet de waarheid vertellen. Ik lieg niet. Ik vroeg die documenten op die manier aan en bekwam die. Ik geloof u echt niet. Ik zweer dat ik dat op die manier aanvraag. Ik ging na de geboorte van mijn dochter naar die dienst. Toen was ik bij mijn schoonfamilie en mijn familie woonde ergens anders. Ik kan ook niet lezen. Ik neem u niet kwalijk dat u niet kan lezen, maar dit kan niet authentiek zijn. U weet dat die niet echt zijn. Ik lieg niet. Ik vertel de waarheid. Is uw dochter Marokkaanse? Nee Syrische. En Marokkaanse? Syrische. Ik kreeg die documenten zo. Toen ik naar hier kwam gaf ik die ook af. Ik las die niet. Ik kan zelf niet lezen. Deze dingen zijn cruciaal voor een overheid. (...) het kan niet dat een Marokkaanse ambtenaar uw dochter Marokkaanse noemt als zij Syrische is. Dus die documenten zijn vals. Misschien dachten ze dat ik een Marokkaans paspoort voor mijn dochter ging aanvragen, maar ik ben onwetend is. Ik kan zelf ook niet lezen. Kon u voor uw dochter een Marokkaans paspoort aanvragen? Nee, dat kan ik niet. U blijft erbij dat ze echt zijn? Ja. Wat ons betreft zijn ze vals. Niemand kan de overheid beliegen. Dus u blijft erbij dat ze echt zijn? ja.” (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6-7). Het hoeft geen betoog dat niet beide versies van de geboorteaktes authentiek kunnen zijn. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoekers zich ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming niet alleen bedienen van een duidelijk vervalst document om de identiteit en nationaliteit van verzoekster aan te tonen, doch zij eveneens (minstens één) valse geboorteakte(s) voorleggen, hetgeen nefast is voor hun algehele geloofwaardigheid.

2.6.3. Dat verzoekers niet kunnen lezen of schrijven, dat zij Syrië als minderjarigen hebben verlaten en dat zij ook tijdens hun verblijfsperiodes in Libanon en Egypte beiden nog steeds minderjarig waren, zoals wordt benadrukt in het verzoekschrift, kan het geheel van voormelde gebreken, ongerijmdheden en flagrante tegenstrijdigheden in hun verklaringen bezwaarlijk vergoelijken. Ook van een jeugdig persoon die beweert nauwelijks scholing te hebben genoten kan immers worden verwacht dat hij/zij zijn/haar persoonlijk leefomstandigheden in het land van herkomst en in de opeenvolgende landen van verblijf correct kan toelichten. Dat verzoekster, die volgens de uiteenzetting in het verzoekschrift slechts 13 jaar was toen zij uit Syrië vertrok, op dat moment nog niet tot de jaren des onderscheids gekomen was, kan overigens niet in alle ernst worden voorgehouden.

2.6.4. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekers, in weerswil van de plicht tot medewerking die op hen rust, het door hun houding onmogelijk hebben gemaakt om een duidelijk zicht te krijgen op hun mogelijke nationaliteit(en), alsook op hun reële verblijfsituatie voor hun komst naar België. Door hun gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, dat de kern van hun asielrelaas raakt, maken verzoekers het onmogelijk om vast te stellen ten aanzien van welk(e) land(en) een eventuele nood aan bescherming dient beoordeeld te worden en maken zij met andere woorden het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koesteren, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dat zij mogelijk zouden lopen. Gelet op het hoger in hun hoofde vastgestelde gebrek aan medewerking, kan verzoeksters identiteit immers niet worden bepaald en kan evenmin worden bepaald of verzoeker naast de Syrische mogelijks een andere nationaliteit heeft (bekomen), noch of hij mogelijks reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel zoals bepaald in artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, of hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie dan wel of een derde land voor hem als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. De Raad benadrukt dat verzoekers zelf de volledige verantwoordelijkheid dragen voor het bewust afleggen van bedrieglijke verklaringen tijdens de gehoren, het neerleggen van vervalste documenten en het doelbewust achterhouden van essentiële documenten zoals de identiteitsdocumenten van verzoekster, en wijst erop dat verzoekers aldus door hun eigen

toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van hun eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk maken. Dienvolgens kan de Raad niet anders dan concluderen dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maken. De argumentatie in het verzoekschrift omtrent de vrees die verzoekers stellen te koesteren in geval van terugkeer naar Syrië en het gegeven dat aan de ouders van verzoeker in België de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, doen niets af aan dit besluit.

Ook de verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van deze Raad kan voormelde appreciatie niet ombuigen. Er dient in dit verband niet alleen op gewezen dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoek(st)er en de specifieke gegevens van het dossier, bovendien tonen verzoekers, het voorgaande indachtig, geenszins aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevinden.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat de inbreuk op het gezinsleven *in casu* niet dienstig wordt aangevoerd. De Raad benadrukt te dezen dat de bestreden beslissingen er op geen enkele wijze toe strekken een inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekers uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissingen strekken er immers op geen enkele wijze toe het privé- of gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leiden de bestreden beslissingen tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissingen houden enkel in dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, houdt geen schending in van genoemd artikel.

2.8. In zoverre verzoekers nog artikel 3 EVRM geschonden achten, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS